

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Józef Pawłowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewelina Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2013 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy S. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania S. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 17 kwietnia 2013 r., **znak:** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy S. O. prawo do emerytury w ustawowej wysokości począwszy od dnia 1 marca 2013 r.

Sygn. akt III U 812/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 sierpnia 2013 r.

Decyzją z dnia 17 kwietnia 2013 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.odmówił wnioskodawcy S. O.prawa do emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ do dnia 1 stycznia 1999 r. nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy składkowe w wymiarze 27 lat, 5 miesięcy i 26 dni,

w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 4 lata i 10 miesięcy.

Za udowodnioną pracę w warunkach szczególnych uznano zatrudnienie

w okresie od 1 grudnia 1986 r. do 30 września 1991 r. w Spółdzielni Kółek Rolniczych na podstawie przedłożonego świadectwa pracy z dnia 15 marca 2013 r. W pozostałych okresach zatrudnienia, zgodnie z decyzją odmowną

z dnia 31 lipca 2012 r. nie uznano za udowodnioną pracę w warunkach szczególnych, okresu zatrudnienia od 1 kwietnia 1966 r. do 9 lutego 1969 r. w Spółdzielni (...)w L., ponieważ świadectwo pracy zostało wystawione na podstawie zeznań świadków, a nie na podstawie akt osobowych. Natomiast w celu zaliczenia pracy w warunkach szczególnych w okresach: od 13 lutego 1973 r. do 18 kwietnia 1975 r., od 1 sierpnia 1980 r. do 31 stycznia 1984 r., od 10 lutego 1986 r. do 29 listopada 1986 r.

w Spółdzielni (...)w J. oraz w okresie od 20 maja 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. w PPHU Cegielnia (...) należy przedłożyć formalne świadectwo pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca S. O..

Wnioskodawca podał, że przepracował 15 lat w szczególnych warunkach jako operator koparki i kierowca samochodu ciężarowego powyżej 7,5 tony. Zakłady zostały zlikwidowane, dlatego też nie może przedstawić świadectwa pracy w szczególnych warunkach, natomiast może powołać świadków, którzy potwierdzą, że pracował na podanych wyżej stanowiskach pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu wskazano w szczególności, że wnioskodawca przedstawił świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych

z dnia 15 marca 2013 r. wystawione przez (...), które uzasadnia uznanie,

że pracował on w szczególnych warunkach 4 lata i 10 miesięcy.

Na udokumentowanie okresu zatrudnienia od 1 kwietnia 1966 r. do 9 lutego 1969 r. w (...)w L. na stanowisku kierowcy ciągnika wnioskodawca przedstawił ogólne świadectwo pracy, które nie zostało wystawione na podstawie akt osobowych, a na podstawie zeznań świadków,

co nie stanowi prawidłowego środka dowodowego, do uznania powyższego okresu za pracę w szczególnych warunkach.

Na okres zatrudnienia od 13 lutego 1973 r. do 29 listopada 1986 r. w Spółdzielni Usług Remontowych

w J. na stanowisku kierowcy samochodowego, ładowacza, kierowcy operatora i wagowego wnioskodawca nie przedłożył prawidłowo sporządzonego świadectwa pracy w szczególnych warunkach, a jedynie ogólne świadectwo pracy, które nie zawiera informacji na temat pracy

w szczególnych warunkach, nie stanowi więc prawidłowego środka dowodowego. Na okres zatrudnienia od 20 maja 1993 r. do 30 grudnia 2001 r. w Cegielni (...) na stanowisku mechanik – operator koparki (...) wnioskodawca przedłożył ogólne świadectwo pracy, które zawiera informację na temat pracy w szczególnych warunkach, jednakże nie określono dokładnie charakteru wykonywanej pracy według wykazu, działu i pozycji przepisów rozporządzenia Rady Ministrów na podstawie, których zakład pracy zakwalifikował okres pracy na wymienionym tam stanowisku,

jako okres pracy wykonywanej w szczególnych warunkach oraz nie zawarto informacji, że praca ta wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Dokument ten nie stanowi więc prawidłowego środka dowodowego.

Sąd Okręgowy w Przemyślu – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca S. O., ur. dnia (...), w dniu 15 marca 2013 r. złożył wniosek o emeryturę, zaznaczając w nim, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Do wniosku dołączył świadectwo wykonywanych prac w szczególnych warunkach z dnia 15 marca 2013 r. wydane przez Spółdzielnię (...)w S., z którego wynikało, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 1 grudnia 1986 r. do 30 września 1991 r., i w tym okresie stale, i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych na stanowisku kierowcy ciągnika.

Ponadto w aktach organu rentowego zalega: świadectwo pracy z dnia 20 grudnia 2001 r. wydane przez Spółdzielnię (...)

w J., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tej Spółdzielni od 13 lutego 1973 r. do 29 listopada 1986 r., w pełnym wymiarze, na stanowisku kierowcy, przy czym w punkcie 8 świadectwa pracy zaznaczono, że wykonywał on pracę w szczególnych warunkach jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony od 13 lutego 1973 r. do 18 kwietnia 1975 r., od 1 sierpnia 1980 r. do 31 stycznia 1984 r. oraz od 10 lutego 1986 r. do 29 listopada 1986 r.; świadectwo pracy z dnia 9 października 1991 r. wydane przez Spółdzielnię (...)

w J., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w Spółdzielni (...) w J., obecnie Spółdzielnia Usług (...), w pełnym wymiarze czasu pracy, od 13 lutego 1973 r. do 29 listopada 1986 r., na stanowiskach: kierowcy samochodowego od 13 lutego 1973 r. do 18 kwietnia 1975 r., ładowacza od 19 kwietnia 1975 r. do 31 lipca 1980 r., kierowcy od 1 sierpnia 1980 r. do 1 marca 1982 r., kierowcy – operatora od 1 marca 1982 r. do 31 stycznia 1984 r., wagowego od 1 lutego 1984 r. do 9 lutego 1986 r., kierowcy samochodowego od 10 lutego 1986 r. do 29 listopada 1986 r.; świadectwo pracy wydane przez Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe Cegielnia (...), z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tej firmie od 20 maja 1993 r. do 20 grudnia 2001 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku mechanika – operatora koparki KM-606, w świadectwie tym zawarto ponadto informację, że wykonywał on pracę w szczególnych warunkach od 20 maja 1993 r. do 20 grudnia 2001 r. oraz korzystał z urlopów bezpłatnych m.in. w okresie od 1 października 1998 r. do 17 października 1998 r.

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wydał zaskarżoną decyzję z dnia 17 kwietnia 2013 r.

Organ rentowy przyjął za udowodnione okresy składkowe w wymiarze 27 lat, 5 miesięcy i 26 dni, w tym w szczególnych warunkach – 4 lata i 10 miesięcy, z tytułu zatrudnienia w okresie od 1 grudnia 1986 r. do 30 września 1991 r. w Spółdzielni (...) w S..

Dowód - akta organu rentowego:

- wniosek emerytalny z dnia 15.03.2013 r.,
- świadectwo wykonywanych prac w szczególnych warunkach z dnia 15.03.2013 r. wydane przez Spółdzielnię Kółek Rolniczych w S.,
- świadectwo pracy z dnia 20.12.2001 r. wydane przez Spółdzielnię Usług (...) w J.,
- świadectwo pracy z dnia 9.10.1991 r. wydane przez Spółdzielnię Usług (...) w J.,
- świadectwo pracy wydane przez Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe Cegielnia (...),
- zaskarżona decyzja ZUS z dnia 17.04.2013 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca był zatrudniony w Spółdzielni (...) w J. w latach 1973-1986. Rozpoczął pracę jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony marki (...), a później pracował na samochodzie marki (...). Pracował również jako operator koparki, rozładowując wagony z węglem. Wykonywał pracę ładowacza, załadowując towary AGD, spożywcze przewożone do sklepów, tekstylia. Pracował również jako wagowy, ważąc towary. Wszystkie samochody, materiały sypkie z wagonów dla poszczególnych GS-ów podlegały bowiem ważeniu.

Wnioskodawca pracował na pełny etat.

Wnioskodawca pracował w Cegielni (...) w latach 1993-2001. Była to firma prywatna. Pracował wówczas jako kierowca samochodu ciężarowego marki (...) wożąc początkowo cegły. Później wnioskodawca pracował również dodatkowo jako operator koparki na kopalni gliny, która była oddalona o około 3km od zakładu pracy. Kopał tam glinę koparką,

ładował ją na samochód i wiozł do zakładu pracy samochodem ciężarowym. Jeżeli zaszła potrzeba, w razie awarii sprzętu, na którym wnioskodawca pracował, musiał go sobie sam naprawić.

Wnioskodawca pracował na pełny etat. Nie wypłacano dodatków za pracę w warunkach szczególnych.

Dowód:

- zeznania świadka E. W.,
- zeznania świadka M. C.,
- częściowe zeznania świadka E. G.,
- częściowe zeznania świadka M. S.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. C., jako logicznym, spójnym, znajdującym potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Z zeznań tego świadka wynikało, co należało do obowiązków wnioskodawcy w okresie zatrudnienia w Spółdzielni (...) w J..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka E. W.. W ocenie Sądu świadek w trakcie składanych zeznań podawał jedynie fakty, o których pamiętał pomimo znacznego upływu czasu, wskazując przy jakich pracach widywał wnioskodawcę w trakcie jego zatrudnienia w Spółdzielni (...) w J..

Sąd dał częściowo wiarę zeznaniom świadków E. G. i M. S. w zakresie, w jakim wskazywali oni, co należało do obowiązków wnioskodawcy w trakcie zatrudnienia w Cegielni (...), uznając je w tym zakresie za spójne, logiczne. Sąd odmówił natomiast wiary tym zeznaniom w zakresie, w jakim świadkowie ci wskazywali, że wnioskodawca w czasie pracy w Cegielni nie korzystał z urlopów bezpłatnych, albowiem ze świadectwa pracy wydanego przez Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe Cegielnia (...), które Sąd uznał za w pełni wiarygodne, wynika, że wnioskodawca z takich urlopów korzystał. Należy mieć na uwadze, że zapisy znajdujące się w tym świadectwie pracy nie były kwestionowane przez strony postępowania, a świadkowie mogą po prostu pewnych faktów nie pamiętać.

Sąd dał również wiarę zeznaniom wnioskodawcy, który wskazywał co należało do jego obowiązków w trakcie zatrudnienia w Spółdzielni (...) w J. oraz w Cegielni (...). W ocenie Sądu zeznania te były logiczne. Wnioskodawca w trakcie przesłuchania pewnych faktów nie pamiętał, czy też mu się myliły z uwagi na znaczny upływ czasu, wskazując ostatecznie, że zapisy zawarte w dokumentacji odpowiadają temu, jak faktycznie było. W rezultacie Sąd przyjął, że wnioskodawca był zatrudniony w Spółdzielni (...) w J. na stanowiskach i w okresach wynikających ze świadectwa pracy z dnia 9 października 1991 r. Natomiast na czym konkretnie polegała praca na poszczególnych stanowiskach Sąd ustalił na podstawie dowodów z zeznań świadków i wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy S. O. należy uznać

za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U.

z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa

w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1,

za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości

dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43

ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych

w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia, czy wnioskodawca był zatrudniony, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Organ rentowy uznał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się stażem ubezpieczeniowym w wymiarze: okresy składkowe - 27 lat, 5 miesięcy i 26 dni, w tym w szczególnych warunkach – 4 lata i 10 miesięcy. Za udowodnioną pracę w warunkach szczególnych Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął pracę w okresie od 1 grudnia 1986 r. do 30 września 1991 r. w Spółdzielni(...)w S..

Ponadto przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało ponadto, że wnioskodawca był zatrudniony w Spółdzielni (...) w J. (następnie Spółdzielni Usług (...)), w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach: kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony od 13 lutego 1973 r. do 18 kwietnia 1975 r., ładowacza od 19 kwietnia 1975 r. do 31 lipca 1980 r., kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony od 1 sierpnia 1980 r. do 1 marca 1982 r., kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony – operatora od 1 marca 1982 r. do 31 stycznia 1984 r., kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony od 10 lutego 1986 r. do 29 listopada 1986 r.

Wskazane wyżej stanowiska wymienione zostały w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale V –

„W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 3 – „Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych”, Dziale VIII –

„W transporcie i łączności”, poz. 1 – „Ciężkie prace załadunkowe

i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie”, poz. 2 – „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów

o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu

w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów

i motorniczych tramwajów” oraz w Zarządzeniu Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wykazie A, Dziale V, poz. 3, pkt A – „Maszyniści robót ziemnych”, ppkt 1 – „maszyniści koparek i ładowarek jednonaczyniowych i wielonaczyniowych”, Dziale VIII, poz. 1, pkt 1 – „ładowacz”, poz. 2, pkt 1 – „kierowca samochodu ciężarowego

o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony”.

Sąd uznał natomiast, że nie było pracą w warunkach szczególnych zatrudnienie wnioskodawcy w Spółdzielni (...)

w J. na stanowisku wagowego w okresie od 1 lutego 1984 r. do 9 lutego 1986 r., jako że nie zostało ono za takie uznane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd uznał, że wnioskodawca był również zatrudniony w warunkach szczególnych: w Przedsiębiorstwie Produkcyjno Handlowo Usługowym Cegielnia (...), w okresie od 20 maja 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. - przy czym z okresu tego należało wyłączyć okres korzystania z urlopu bezpłatnego od 1 października 1998 r. do 17 października 1998 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony oraz operatora koparki.

Wskazane wyżej stanowiska wymienione zostały w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale V –

„W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 3 – „Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych”, Dziale VIII –

„W transporcie i łączności”, poz. 2 – „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”.

W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowadniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron.

W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi,

że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza,

że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty

oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał, łącznie z okresem uwzględnionym przez organ rentowy, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie mu prawa do emerytury na podstawie wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca,

w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 1 marca 2013 r., a więc od miesiąca zgłoszenia wniosku emerytalnego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.